

Lukáš 4:3 **Ďábel mu řekl: “Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.”**

DA – Touha věků 118.3 Vypadal sice jako anděl světla, ale už jeho první slova ho prozradila. “Jsi-li Syn Boží.” Je v nich náznak pochybnosti. Kdyby Ježíš udělal to, k čemu jej satan nabádal, přijal by tím jeho pochybnost. Pokušitel chtěl přemoci Krista stejnými prostředky, jakými na počátku člověka tak úspěšně svedl. Jak chytře tehdy oslovil Evu v ráji! **Genesis 3,1** **“Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?”** Způsob, jakým pokušitel mluvil, prozrazoval pohrdání Božím slovem. Bylo v něm skryté popření a zpochybnění pravdivosti Božích slov. Satan chtěl Evu přesvědčit, že Bůh neudělá to, co řekl. Vždyť kdyby člověku odepřel tak krásné ovoce, popřel by tím svoji lásku k němu. Podobně se snažil zapůsobit i na Krista. “Jsi-li Syn Boží.” Ta slova zněla znepokojivě a hořce. Tón jeho hlasu prozrazoval naprostou nedůvěru. Je možné, že by Bůh takto zacházel se svým vlastním Synem? Že by Jej nechal v poušti samotného s divokou zvěří, bez jídla, bez doprovodu a bez útěchy? Bůh by přece nikdy nechtěl, aby se jeho Syn octl v takové situaci. “Jsi-li Syn Boží,” ukaž svoji moc tím, že si ulevíš od toho pronikavého hladu. Přikaz, aby se tyto kameny proměnily v chléb. (srv. TV 70.6)

DA – Touha věků 119.1 Satanovi stále ještě zněla v uších slova z nebe: **Matouš 3,17** **“Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.”** Byl však odhodlán přimět Krista k tomu, aby tomuto svědectví přestal věřit. Boží slovo ujišťovalo Krista o Jeho božském poslání. Přišel, aby žil mezi lidmi jako člověk, a právě tato slova svědčila o Jeho spojení s nebem. Satan v Něm chtěl vyvolat pochybnosti. Věděl, že kdyby se mu podařilo otřást Kristovou důvěrou v Boha, měl by vítězství v celém sporu jisté. Mohl by Ježíše přemoci. Doufal, že sklíčený a nadmíru vyhladovělý Kristus ztratí víru v Otce a zachrání sám sebe zázrakem. Kdyby to Ježíš udělal, plán spasení by byl porušen. (srv. TV 71.1)

DA – Touha věků 119.2 Když se satan a Boží Syn ve sporu utkali poprvé, byl Kristus velitelem nebeských zástupů a satan byl jako vůdce vzpoury svržen z nebe. Nyní jako by se jejich postavení obrátilo a satan chtěl své zdánlivé výhody patřičně využít. Prohlásil, že jeden z nejmocnějších andělů byl vyhnán z nebe. Ježíšův vzhled naznačuje, že tím padlým, Bohem zapomenutým a lidmi opuštěným andělem je právě On. Božská bytost by přece byla schopna prokázat se zázrakem: **Matouš 4,3** **“Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.”** To by bylo podle pokušitele nezvratným důkazem božství. Spor by to ukončilo. (srv. TV 71.2)

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 275.2 To bylo pro Krista vskutku opravdovým pokušením. On si jej však ani na okamžik nepřipustil. Přestože se zdál být pokleslý pod tíhou nevýslovné úzkosti, ani na okamžik nezapochyboval o lásce svého nebeského Otce. Satanova pokušení, ačkoli byla dovedně vymyšlená, nenarušila bezúhonnost drahého Božího Syna. Jeho pevná důvěra v Otce nemohla být otřesena.

Matouš 4:4 **On však na to řekl: “Je napsáno: “Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.””**

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.1 Kristus věděl, že kdyby se to Jeho Otci zalíbilo, poskytl by Mu pokrm. Nechtěl v této těžké zkoušce, kdy na Něj nad míru doléhal hlad, předčasně ubrat ani částku Jemu přidělené zkoušky tím, že by uplatnil svou božskou moc.

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.2 Padlý člověk, když byla napravena a napřímena jeho cesta, neměl moc konat zázraky ve svůj prospěch, zachránit se před bolestí a trápením nebo si zajistit vítězství nad nepřáteli. Božím záměrem bylo lidstvo zkoušet a prověřovat a dávat mu příležitost k rozvoji charakteru tím, že ho často přiváděl do obtížných situací, aby vyzkoušel jeho víru a důvěru v Jeho lásku a moc. Kristův život byl dokonalým vzorem. Svým příkladem a ustanoveními vždy učil, že člověk je na Bohu zcela závislý a že by v Boha měl věřit a pevně Mu důvěřovat.

DA – Touha věků 119.3 Pro Ježíše nebylo jednoduché arci-podvodníkovi jen tiše naslouchat. Boží Syn však neměl zapotřebí dokazovat satanovi své božství nebo mu vysvětlovat důvod svého ponížení. Kdyby přistoupil na požadavky onoho vzbouřence, lidem ani Boží slávě by tím nijak neprospěl. Satan by na Něho stále naléhal: Ukaž mi znamení, abych mohl uvěřit, že jsi Boží Syn. Žádný důkaz by však jeho vzpurné nitro neprolomil. Kristus navíc neměl používat božskou moc ve svůj vlastní prospěch. Přišel snášet všechny útrapy života, které musíme snášet i my, aby nám byl příkladem víry a poslušnosti. Za celý svůj pozemský život nevykonal jediný zázrak, kterým by si nějak pomohl. Všechno dělal pro dobro druhých. Přestože Ježíš hned na začátku poznal, že s Ním mluví satan, nenechal se vyprovokovat ke sporu. Vzpomínky na hlas z nebe Mu dodávaly sílu a cele se spoléhal na Otcovu lásku. Neměl v úmyslu se pokušením jakkoliv zabývat. (srv. TV 72.1-2)

DA – Touha věků 120.1 Odpověděl satanovi slovy Písma: “Je napsáno.” Jeho zbraní v boji s každým pokušením bylo Boží slovo. Satan chtěl, aby Kristus dokázal své božství zázrakem. Neochvějná víra ve slova “psáno jest” je však nad všechny zázraky. Dokud se Kristus držel tohoto postoje, nemohl pokušitel získat žádnou výhodu. (srv. TV 72.3)

DA – Touha věků 120.2 Kdykoliv se člověk ocitne ve svízelné situaci, je zaskočen okolnostmi, trpí bídou či propadá zoufalství, přichází satan, aby ho pokoušel a obtěžoval.... Doufá, že nás zastráší a odloučí od Boha. Tím by měl kořist jistou. Kdybychom mu čelili stejně jako Kristus, unikli bychom mnohým porážkám. Často však nepříteli poskytujeme výhodu tím, že se jím zaobíráme a dohadujeme se s ním. (srv. TV 72.6)